

Sběratelka

Pavel Hénik

SBĚRATELKA

Místo, aby se soustředila na četbu, zkoumavě si ho prohlíží. Robert si přehodí nohu přes nohu, otočí stránku, poopraví si brýle a čte dál. Ovšem jen co opět naváže s publikem oční kontakt, jejich pohledy se znovu setkají. Dívka na něj teď doslova zírá. Čeho tím chce dosáhnout? Znervóznit ho? Rozhodne se, že ji bude až do konce čtení ignorovat.

Osloví ho hned po autogramiádě, jen co se chumel fanoušků rozptýlí. V rukou svírá výtisk Robertovy nové povídkové sbírky, ze které dnes četl veřejně poprvé.

„Jmenuji se Aneta. Podepíšete se mi taky?“

„Aá, to jste vy,“ řekne úsečně Robert a drží si u toho odtažitý výraz. Nechce jí ani v nejmenším naznačit, že by k ní mohl chovat nějaké sympatie, přestože je velmi krásná. Mladá a krásná - smrtící kombinace, na kterou ona určitě sází, aspoň podle toho, jak vyzývavě se tváří. Robert raději sáhne po knize, aby tam vepsal věnování.

„Ale já nechci podpis sem,“ zašvitoří Aneta a přitiskne si sbírku na hrud’.

„Aha,“ zarazí se Robert, „a kam tedy?“

„Chtěla bych, abyste se mi podepsal na vnitřní stranu stehů.“

Robert nasucho polkne. Ne, nesmí na sobě nechat znát překvapení. O tohle jí přece jde – šokovat ho a dostat z komfortní zóny. On sám rozhodně nebyl bez zkušeností, ženy se kolem něj odjakživa točily, ale na přímočarost tohoto typu nebyl vůbec připravený.

V dobách, kdy teprve začínal být slavný, vystupovaly fanyšky mnohem zdrženlivěji. Psaly mu dopisy, které často obsahovaly krásná vyznání. A když už se rozhodl pozvat některou z obdivovatelek na společné setkání, přistupoval k tomu vždy s noblesním stylem. Na tom si zakládal. Večere při svíčkách, na přípitek kvalitní víno. Nebyl v těch časech ani zdaleka tak bohatý, aby si mohl dovolit stolovat ve vybraných podnicích, a často si pak lámal hlavu, jak vyjde s penězi do konce měsíce, ovšem plnohodnotný večer s nadšenou čtenářkou stál pokaždé za to. Milování v jeho bytě bylo vždy až vyvrcholením schůzky, nikoliv její jedinou podstatou.

„Takže?“ vytrhne ho ze zamyšlení dívka.

„Slečno Aneto, omlouvám se, ale tohle asi nepůjde,“ odvětlí suše autor a snaží se přitom vyjadřovat nezájem každou buňkou svého těla.

„A proč ne?“ nadhodí zpěvně Aneta a zkoumavě se na něj podívá.

Robert nasadí křečovitý úsměv. Ta holka ho začíná otravovat. Za jiných okolností by si pozornost krásné ženy užíval, ale v pohledu téhle dívky je něco až toxického.

„Neberte to osobně, Aneto, jste velice milá dívka, ale já se zkrátka na vnitřní stranu stehů nikomu nepodepisuji.“

„Škoda. Nebyla by to větší zábava, než čmárat po papíře?“

Robert místo odpovědi jen nadzdvihne obočí.

„Podpis na stehna, to byla jen taková metafora, to přece máte, vy spisovatelé, rádi, ne?“ naváže rychle Aneta. „Ve skutečnosti mi jde jen o to se s váma vyspat.“

„Aneto, proboha, prosím, tišeji.“ Robert se rozhlédne nervózně kolem.

„Vy byste nechtěl?“

„Chtěl, nechtěl. Celá tahle debata je absurdní. Nechme toho.“

„A proč, bojíte se?“

„Bojím?“ zopakuje polohlasně Robert a zakroučí u toho hlavou. Pak se na ni zpřímá podívá, zhluboka se nadechne a spustí o poznání rázněji: „Takže, čistě hypoteticky, kdybychom spolu něco měli, co bude potom?“

„Potom?“ vyprskne Aneta smíchy. „Kdo řeší, co bude potom? Nejsem přece malá holka. Nějak se s tím vyrovnám.“

Robert znovu zakroučí nevěřičně hlavou. „Jdete na to fakt pragmaticky, ale čeho tím chcete dosáhnout?“

Aneta se místo odpovědi nakloní blíže. Intenzita, s jakou si ho teď prohlíží, je mu až nepříjemná. Určitě vidí všechny jeho vzhledové nedokonalosti, co přišly s věkem. Rozvětvené vrásky, prasklé žilky okolo kořene nosu, nahnědlé skvrny vystupující z prořídých vlasů vysoko nad čelem. Robert si v tu chvíli přijde strašně starý. Koneckonců - je starý - vždyť vloni oslavil šedesátku.

„Chci tě do sbírky,“ řekne náhle Aneta a přitom jakoby nic přejde do tykání.

Robert mírně poodstoupí a tázavě se na ni podívá.

„Pro vzpomínku na pozdějc, až budu tlustá a ošklivá,“ pokračuje Aneta jakoby nic. „Utváším si něco jako fotoalbum slavných, se kterými jsem se vyspala. Stáhnu si tvoji fotku z facebooku a k ní si připišu datum.“

„Jako opravdu?“ neskrývá údiv Robert.

„No někdo sbírá autogramy celebrit, já jim lezu do postele. Seš známej spisovatel, všude o tobě píšou, dostals nějaký literární ceny, to dává smysl, ne?“

Robert najednou cítí, že mu úplně vyschlo v krku. Hlasitě si odkašle. „A s kým slavným jsi jako například...“

„S Markem Ebenem,“ vypálí Aneta.

„Cože?“ vyvalí oči Robert.

„Neboj, s Ebenem ne,“ uchechtne se nejapně dívka. „Ale chci tebe. Nevadí, že pojedeme rovnou k tobě?“

Robert se stále nemůže vzpamatovat z té její chladné přímočarosti. Tahle holka opravdu ví, co chce, a asi nedá pokoj, dokud toho nedosáhne.

„Na tohle už jsem asi fakt starý.“

„Nejseš starej, spíš jen strážlivej.“

Robert ještě více znervózní. Baví se s tou dívkou už příliš dlouho, tohle bude nápadné. Musí se jí rychle zavít.

„Mám tu dnes večer nějaké známé, není vhodné, abych z večírku odešel takto předčasně.“

Aneta mu věnuje pochybovačný pohled. „Oba přece víme, že si můžeš dělat, co chceš.“ Pak se přiblíží k jeho uchu a zašeptá: „Můžeš si vybrat - chceš tady tlachat suchopárný kecý o literatuře a přijímat slizký komplimenty od nýmandů, anebo dáš přednost mladé kočičce, která ti dopřeje v posteli cokoliv?“

Robert ucítí její dech. Voní tak zvláště svěže, jako po nějaké ovocné žvýkačce. Na spodním rtu se jí zaleskne slina. Robertovi přejede mráz po zádech. Takové vzrušení už nezažil dlouho a doufá, že to na něm není poznat. Znovu se rozpačitě rozhlédne kolem sebe, jako by očekával nesouhlasné reakce druhých.

„Anebo jo,“ spustí zase Aneta, „tak si teda pokecej se svejma snobskejma známejma a já tady zatím počkám v rohu. Pak ale objednáme taxika a pojedeme k tobě. Co ty na to?“

„Necháme to raději na příště, ano?“ odvětví rozladěně Robert.

„Oba přece víme, že žádný příště nikdy nebude,“ vystříhne pohotovou odpověď Aneta. „Hele, mně je to jedno, klidně tě vykourím tady na hajzlíku. I to se počítá.“

„Prosím, tišeji!“ sykne polekaně spisovatel.

„Robertel!“ ozve se vzápětí za jeho zády.

Oslovený se prudce otočí a viditelně zpanikaří.

„Vidíme, že tu máš moc milou společnost, a tak nebudeme dlouho rušit. Chceme se už dnes večer rozloučit, jestli to nevadí,“ spustí prošedivělý padesátník v doprovodu partnerky s výrazným make-upem a upřílišněným výstřihem.

„Á, Filipe, vy už odcházíte...“ zareaguje Robert a pokusí se o nenucený úsměv. Není si jistý, jestli jeho přítel poslední část konverzace s Anetou náhodou nezaslechl. Pokud ano, neutrálnost předstírají dokonale.

„Každopádně se uvidíme v Olomouci,“ pokračuje Filip. „Dneska to bylo moc fajn. Myslí, že sbírka bude mít velký úspěch. Ještě jednou moc gratulujeme.“

„Chtěla jsem vám tedy ještě říct, že mě dostala ta vaše povídka o nenarozeném dítěti,“ vloží se do konverzace Filipova partnerka. „Vykreslil jste nás ženy jako pěkné potvory. Ale máte pravdu, my jsme potvory, že ano?“ Poslední otázka jako by patřila spíš Anetě a všechny pohledy se rázem upřou na dívku.

„Já jsem spíš jen stydlivá fanyнка,“ špitne Aneta a zadívá se přitom do země.

„Vy jste rozkošná,“ pronese Filip jásavým tónem a vůbec se přitom nenamáhá zastírat, že patří do skupiny mužů, jejichž snem je stát se alespoň na den slavným spisovatelem a balit na to mladé holky. „Ale my už nebudeme zdržovat,“ dodá rychle a poplácá Roberta po rameni. „Drž se brachu!“ zadrmolí na rozloučenou a nenápadně na něj mrkne, což by se dalo jistě dekódovat jako schválení Robertova úlovku.

„Tak to bychom měli,“ pronese spisovatel spíš sám pro sebe. „Teď fakt asi potřebuji sklenici vína. Nebo spíš rovnou panáka.“ Rozhlédne se po sále. Hostů mezitím výrazně ubylo. Ani si nevšimne, že Aneta na chvíli zmizela a už stojí zase po jeho boku.

„Tady je to víno,“ řekne a povzbudivě se na něj usměje.

Leží vedle sebe v posteli a divoce oddychují. Hlavně on. Nikdy by si nemyslel, jakého výkonu je ještě schopen. Soulož byla sice krátká, ale o to intenzivnější, tempo však od začátku do konce udržovala ona. Těžko říct, jestli také došla k vyvrcholení. Robert se cítí nesvůj. Dříve byly holky v posteli mnohem submisivnější, kdežto teď se vůbec nezdráhají převzít iniciativu. Přijde mu, že mladí dnes k sexu přistupují mnohem bezprostředněji a s jakousi spontánní samozřejmostí, jako by se ani nejednalo o nejintimnější akt, ke kterému může mezi ženou a mužem dojít.

Nečekaný závěr večera mu vyplaví spoustu vzpomínek na jeho bujaré mládí. Jak rád usínal v teplé náruči přítulné dívky. Skoro zjihne a najednou se přistihne při myšlence, že by si to klidně s Anetou zase někdy zopakoval. V posledních letech preferoval samotu a jediné pevné místo v jeho současném životě zaujímal hospodyně, která mu třikrát týdně chodila uklízet. Možná by nakonec nebylo od věci mít mladou milenkou. Ovšem původní dohoda zněla přece jinak. Je jasné, že už Anetu nikdy neuvidí - a to je dobře. Co by s ní taky dělal. Na veřejnosti by se s ní nemohl ukázat, připadal by si směšně – jako oplzlý dědek vedle mladé krásky. Asi tak jako svého času Honza Nedvěd, nebo teď Felix Slováček. Tohle nemá zapotřebí. Navíc ani nedisponuje tak tučným bankovním kontem jako Felix.

„Bylo to hezké,“ prohodí nakonec nesměle. Neví, co jiného by řekl. Uvědomuje si, jak moc z randění vypadl. Se stářím přicházejí už jen samé úzkosti. Měl by Anetu zkrátka jen asertivně vypakovat do taxíku. Nebo naopak požádat, aby u něj zůstala až do rána?

Ona mu rozhodování naštěstí usnadní. „Tak já už musím. Je pozdě.“

Jasně, už zase ten její pragmatismus. A možná je to tak dobře. Žádné t'ut'u ňuňu loučení, jen letmá pusa na tvář. Jako od profesionální sexuální pracovnice. Teď by ho ještě mohla chtít zkasírovat.

„Nezavolal bys mi taxíka?“

„Samozřejmě.“ Robert se s námahou zvedne z postele, natáhne si trenýrky a dojde ke stolu pro svůj tlačítkový mobil. „Ale to taxi přes tu tvoji aplikaci bylo přece výrazně rychlejší...“

Aneta přikývne, a zatímco brouzdá ve svém mobilu, Robert vytáhne z peněženky pětistovku.

„Tady máš, taxi je na mě.“

Dívka zvedne hlavu a po krátkém zaváhání po bankovce sáhne. „Dík,“ utrousí a začne znovu jezdit prstem po displeji.

Roberta najednou přepadne touha se jí zeptat: „Tak co, jaký jsem byl? Co si u mojí fotky do svého fotoalba připíšeš?“ Zůstane však mlčet. Byl by to nevhodný dotaz, a navíc - zas tak skvělý výkon nepodal. Spíš překonal sám sebe. Neselhal – a to bylo to hlavní.

„Taxík tu bude do tří minut, tak já letím,“ přerhne jeho úvahy Aneta.

„Aha, tak rychle...“ Robert se najednou cítí bezradný. Tak moc té dívky na začátku vzdoroval, a teď by byl vděčný ještě aspoň za jednu minutu její přítomnosti. „Každopádně, číslo na mě sis vzala, že? Tak kdyby...“ Zarazí se uprostřed věty. Kdyby... Kdyby co?

„Tak já už fakt letím, pa!“ rozptýlí všechny jeho pochybnosti Aneta. Už žádná pusa, dokonce ani objetí. Dívka prostě vyjde z bytu a rozeběhne se chodbou ke schodišti. Takže takhle se loučí milenci v dnešní uspěchané době?

Robert zamíří zpátky do postele. Cítí se sice zničený, ale rád by to ještě před spaním analyzoval trochu víc do hloubky. Možná o tom napíše povídku. Únava jej však rychle přemůže a on téměř okamžitě usne.

Ráno ho probudí zapípání esemesky. Zpráva přišla z neznámého čísla, ale Robert okamžitě rozpozná, že je od Anety. Prolétne text a zděsí se.

PŘEMÝŠLÍM O TOM VČEREJŠKU. NEVÍM, JESTLI TO ŘÍCT VE ŠKOLE NEBO DO-
MA. JEŠTĚ MI NEBYLO PATNÁCT. ANETA